

Værnepligtige på retræte

Menig Birk S.R. Westerberg fra 4. HBUKMP, fortæller her på særdeles læseværdig vis om sine oplevelser under værnepligten samt om den afsluttende kontroløvelse.

Der er ingen ord, der kan beskrive følelsen af Vesterhavets isnende vand, der med forbløffende fart trænger ind gennem en gammel og godt slidt M84 uniform.

Følelsen, efter to timer i det tunge bløde sand; at ligge komplet udmattet i vandet, mens hjertet truer med at slå sig fri af brystkassen.

Følelsen af at slæbe sig selv og den tunge uniform, som en strandet hval, op

på stranden, hvor man bydes velkommen af råb og trusler om at få en vis kropsdel på gled, magte sit liv, og komme videre.

Den følelse kan kun opnås gennem hårdt arbejde og fire måneder i det danske Forsvar.

Vi skal nu ad forskellige veje

Vi er på retræte! For første gang i fire måneder er vores massive offensiv, i form af vores stejle indlæringskurve, blevet bremset af HBU-forløbets afslutning. Samtidig med sergenternes næsten febrilske forsøg på at holde vores disciplin oppe, mens denne mest af alt er i frit fald, forberedes der overalt på stuerne til livet efter HBU.

Mens deres kollegaer fra de sidste fire måneder har afleveret uniformen og tager tilbage til deres tilværelse på "den anden side af hegnet", har 51 kommende soldater søgt uddannelser i Forsvaret.

11 er blevet optaget på sergentuddannelsen, fire på militærpolitiuddannelsen og 36 på uddannelsen til konstabel.

Line vidste fra starten, at hun ville have en karriere som professionel soldat, og er påbegyndt konstabeluddannelsen som sanitetsmand ved 1. Logistikbataljon.

- Jeg kan godt lide en hverdag med struktur og felttjeneste, siger Line, og så ser jeg frem til at få mere viden om sanitets-tjenesten.

Som observatør ses en pludselig tydelig diversitet blandt alle værnepligtige. Dette virker både unaturligt og uvant, da vi alle har ageret efter en ensretning, der har gjort menig Bummelum og menig Turbo-dræn til én og samme person.

Vi må nu derfor erkende, at denne ens og samtidighed, som vi har lært at elske, nu splittes, og at vi alle nu skal forskellige veje.

Der er dem der skal ud i det civile, der prøver at overbevise alle, men mest af alt dem selv, om at det var det rigtige at blive hjemsendt efter HBU'en.

I den modsatte lejr har vi dem, der fortsætter og indbyrdes prøver at argumentere for, om det er bedst og fedest at være konstabelelev, sergentelev eller skribent på "Soldaten" (De værnepligtiges landsblad. (Red.)), på baggrund af mere eller mindre relevante parametre, som uniformssystemer, løn, størrelsen på våben, de kommer til at håndtere, og andre ting, der ikke er passende at beskrive her. En diskussion, som bestemt ikke er bragt til ende endnu og som blusser op fra gang til gang.

Men ligegyldigt om man skal hjem til mor og skrælle kartofler, eller ud og kæmpe for Danmark, er der en bred enighed om, at vi har gennemgået en enorm udvikling, siden vi startede.

Dette er noget, vi ikke ville være for-

uden; lige fra de til tider nazistiske stueefftersyn, hvor sergenternes falkeblis ser hvert et støvkorn og agerer på samme måde, som havde det været en luremine, til auditorium-forelæsninger, hvor faglæreren lige så godt kunne have fundet sin guitar frem og spille godnat sange, til de mange vedlinger (vedligeholdelses timer) efter felt dage, hvor hele delingsgangen stinker af muggen gnu og sved – alt i alt minder og historier, som gør sig godt til ethvert selskab.

Den største øvelse i nyere tid

Den seneste event, der formentlig også udvikler sig til en af de bedre historier fra værnepligten, var Felt III. Denne "kontrol"-øvelse, skulle være et resultat af alle de feltmæssige evner, som vi har erhvervet os gennem HBU'en.

Da vi her ved Trænregimentet (TRR) åbenbart går efter princippet "stor, større, størst", kunne det ikke klares på andre måder end at stable den største øvelse for værnepligtige sammen, set i nyere tid.

Dette indbefattede to kompagnier fra TRR samt to eskadroner fra Jydske Dragonregiment (JDR). Jeg går ud fra at ledelsen huggede om, hvem der skulle lave de 1.650 pølser, som blev serveret efter øvelsens afslutning. JDR tabte åbenbart – så afsted til Holstebro tog vi.

Det øvelsesterræn vi kom til, var præget af det, jeg formoder, må være et resultat af dårlig udsyn fra alle JDRs kampvogne, for umiddelbart havde ingen af disse tonstunge køretøjer evnet af ramme det samme panserspor, hvorfor det derfor blev en relativt mudret fornøjelse for os andre.

Det positive var, at det regnede, hvilket omdannede de fleste nærsikringsposter til små pools, der gjorde de attraktive vagter om nattet (typisk fra 2-4) endnu sjovere.

Hele denne øvelse kulminerede i et KMP-angreb, hvor der på ordre skulle smadres en JDR postering, et angreb som blev gennemført, hvori kun én menig "døde" og på mystisk vis forsvandt – han dukkede heldigvis op i vores BSO et par timer senere.

Resultatet af denne øvelse var en forståelse af, hvordan en kampsituation vil

se ud, når man arbejder i en større ramme. Dette gav en del mere ventetid og flere misforståelser, men viste samtidig en lille bid af den virkelige verden – noget der var godt for alle at se.

Omskoling til civil

Et af de største problemer ved hjemsendelsen efter HBU, er den enorme omskoling til civil, som man skal gennemgå.

Et kursus, som er slemt nedprioriteret (formodentlig pga. besparelser), hvilket bevirker, at mange tidligere HBU-soldater kommer ud i et samfund, der slet ikke er klar og i stand til at favne disse.

En stor del af denne omskoling tager fat i måden, hvorpå vi udtrykker vores meninger og ønsker. Frasen "Magt dit liv, fucking skodcivilist" skal for eksempel modereres til "Undskyld, kan jeg smutte bagom dig?"

– dette ordvalg skaber desuden også bedre stemning i en fyldt bybus!

Desuden er der forskellige OCD-prægede tendenser, der skal fralægges, som f.eks. at holde sideruder og takt med vildt fremmede personer ned af en gågade, råbe "GIV AGT", hver gang ens mor, far eller anden arbejdsgiver træder ind i et lokale eller vanen med at gå en 200-300 meters omvej om alle byens parker, for ikke at betræde græsset – vi er jo ikke omskoleet til dådyr!

Alt i alt kan det konkluderes, at de fællesskaber og de historier vi har sammen, er unikke for hver og en. Og selvom historierne vil formere sig og blive vildere og vildere som årene går, vil vi altid have vennerne og minderne fra Augustholdet 2016.

Herunder: Da Anders og Kasper, nu bedre kendt som menig Smetana og menig Saaby, ser billedet fra den første august, flyver det ud af munden på Saaby: -Det er et par kilo siden.

Men fire måneder og et par kilo tyndere kan de gøre status over, hvad værnepligten har givet dem med i bagagen. De er begge to enige om, at de fire måneder har givet dem en personlig udvikling og et godt kammeratskab, som de tager med sig. Når Smetana nu har lagt uniformen væk, er det for at forstærke livet som civil, men han er glad for tiden som værnepligtig: -Jeg er blevet mere selvstændig, har lært at tage mere ansvar, og har mere "styr på stumperne".

Saaby vil ud og rejse et år, inden han søger ind til Forsvaret igen. -Jeg håber, at det bliver på grundlæggende sergentuddannelse, ellers bliver det som konstabelelev.

